

12.neděle mezidobí, A, evangelium
F. Sheen, Pokoj v duši, kapitola Strach ze smrti, strana 217-

Pohané se bojí, že ztratí své tělo,
křesťané se bojí, že ztratí svou duši.

Věřící člověk se bojí Boha se synovskou bázni,
asi tak jako se věrný syn bojí nezklamat milujícího otce;
pohan se také bojí, ale ne Boha, ale svého bližního,
který by jej mohl ohrožovat.

Svět se bojí právě těch věcí,

o kterých Pán Ježíš říkal, že se jich bát nemáme.

Říkal, že se nemáme bát smrti; že se nemáme bát,
budeme-li pro svou víru „povolání na kobereček“;
že se nemáme bát ekonomické nejistoty ani budoucnosti.

Ale Pán Ježíš řekl také, čeho se bát máme:

následků Božího soudu, nebudeme-li správně žít,
rouhání proti Duchu svatému, lakomství a zapření víry.
Moderní člověk úplně převrátil tento pořádek věcí,
kterých je třeba se bát.

Věci, před kterými nás Kristus varoval, bere na lehkou váhu,
ale třese se před tím,
čeho se podle Spasitelova příkazu bát nemáme.

**Přehnaný důraz kladený na časné nebezpečí
je kompenzací za ztrátu smyslu pro bezpečí věčné.**

Když duše ztratí své bohatství, totiž ctnost, a stane se chudou, vyhledává její majitel přepych a bohatství jako náhradu za svou vnitřní nahotu.

Čím je duše bohatší, tím se méně zásobuje hmotnými statky. Chudoba není příčinou lidské hašteřivosti a neštěstí, tou je ve skutečnosti nadměrná láska k věcem, které lze koupit za peníze. Společnost není nestabilní proto, že lidé toho nemají dost, ale proto, že chtějí víc, než mají.

Jakmile se z tohoto světa udělá jediná skutečnost a jediný smysl života, neznají lidské potřeby míry. Skutečnou příčinou nezřízené touhy po tom, co se tak často nazývá „zabezpečením“, je strach z vnitřní prázdnoty.

Duše, která ztratila Boha, musí se klanět mamonu.

Bez odvahy nikdy nemůžeme dosáhnout skutečné prostoty.

Zbabělost nás drží „na dvou židlích“

– váháme mezi světem a Bohem.

V této váhavosti není skutečná víra – to je víra jen domnělá.

Nikdy si nejsme jisti,

poněvadž se nikdy neoddáme autoritě neviditelného Boha.

Váhání zabíjí naději.

Nikdy neopouštíme viditelné opory,

o nichž dobře víme, že nás jednoho dne zklamou.

Taková nerozhodnost brání skutečné modlitbě:

nikdy se neodvažuje o něco žádat,

a žádá-li přece, nemá jistotu, zda bude vyslyšena,

takže v samé prosbě již pokradmu hledá příznivou odpověď.

(srv. Jak 1,5-8)

Jaký význam má modlitba,

když při ní Bohu důvěřujeme tak málo, že se horlivě snažíme najít si svou vlastní odpověď na svou vlastní modlitbu?

Co si vybereme?

Umřít láskou nebo zemřít vysvětlováním? *Václav Ara*

Modlíme se za věci časné tak,

abychom neztratili přitom věčné,

nebo se naopak modlíme za věci věčné,

abychom neztratili věci časné?

12.neděle v mezidobí, A, Kodet

Jako refrén dnešního úryvku evangelia zní Ježíšovo: „Nebojte se.“

Musíme rozlišovat.

Existuje strach, který funguje jako pud sebezáchovy, slouží k vyhýbání se zlu a je zdravý.

Ale pak je také strach, který určuje naše jednání a myšlení a ochromuje nás, bere nám naději.

Pán nás zve, abychom mu důvěřovali.

Důvěra v Něho nás osvobozuje

z tohoto špatného strachu ze selhání a ze smrti.

Ježíš to říká těm, které posílá jako ovce mezi vlky,

tzv. doprostřed světa, který je ovládán Zlým.

Jsme pokoušeni strachem, že dobro nezvítězí,

že zlo má stále navrch, že je silnější.

V Ježíšově příběhu dobro zvítězilo skrze zdánlivou porážku.

Jen důvěra v moc Ježíšovy lásky, která je silnější než smrt,

důvěra v moc jeho kříže a dobroty, vítězí nad zlem.

Evangelista Jan píše: „Dokonalá láska vyhání strach.“

To je ta Ježíšova láska, v jejíž síle máme žít v tomto životě.

Jsme povoláni postupně zjevovat tajemství svého Boha;

přinášet světlo, kterým je Ježíš, pro tento svět žijící v temnotě.

ON snímá závoj a zjevuje pravdu.

A každý, kdo je z pravdy, slyší jeho hlas.

„Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, duši zabít nemohou.“

Tělo není život. Život je duch, láska a tu zabít nemůže nikdo.

Není zde řeč o d'áblu, jak si mnozí myslí.

Satan nemůže zabít ani duši ani tělo. (Jedině Bůh.)

Je to výzva, abychom žili s bázní Boží, ale beze strachu,

abychom se nebáli zla, ale měli v sobě bázeň,

tzn. Abychom měli ochotu stále důvěřovat Bohu

a nechat se vést Bohem, být jemu oddáni.

Dát Bohu to místo, které mu náleží, aby ON mohl zvítězit.

Bázeň před Bohem zahání strach.

Na druhou stranu dáme prostor strachu,

když zpochybníme, že jsme předmětem Boží lásky a péče.

Přiznání se k lásce Boží nás zachraňuje.

Každý je spasen, kdo vyzná,

že Ježíšova láska na kříži je silnější než náš hřích, Zloduch a smrt.

Naším Pastýřem není smrt, ale PÁN ŽIVOTA.

Modlitba za vnitřní svobodu od strachu

Pane Ježíši Kriste, děkuji ti, že nejsem na život sám.
Mám tebe a své blízké, které jsi mi dal.
Děkuji ti, že jsi se mnou spojil svůj život
a mohu za tebou přijít se vším, co mě tíží.
Děkuji ti, že se před tebou nemusím vykazovat
žádnou dokonalostí ani žádným výkonem.
Vím, že mě miluješ takového, jaký jsem,
a že víš, co nosím ve svém srdci
a s čím každodenně zápasím.
Je tolik skutečností, které mě chtějí od tebe vzdálit
a sebrat mi vnitřní pokoj a svobodu, kterou si mi daroval.
Dnes bych ti chtěl vydat všechny své starosti, obavy, strachy a úzkosti.
Daruj mi, prosím, vnitřní svobodu od obavy,
že nemám věci lidsky pod kontrolou,
od ochromující starosti o zdraví své i svých blízkých,
od strachu z nemoci a ze smrti, od úzkosti ze ztráty zaměstnání a chudoby,
od katastrofických scénářů budoucnosti.
Ty jsi Pánem mého života, života mých drahých i celého světa.
Daruj mi prosím vnější i vnitřní svobodu,
abych neměl strach stýkat se se svými bližními,
abych uměl rozlišovat mezi zprávami, které ke mně přicházejí,
abych si zachoval naději v budoucnost
a důvěru v tebe, a ze strachu nezapomněl žít.

Prosím tě, Pane Ježíši, ujmi se nás.
Tolikrát jsi za svého života svým učedníkům říkal: „Nebojte se!“
Tolikrát jsi jim předával do jejich srdcí svůj pokoj.
Ujišťoval jsi je, že Otec ví, co potřebujeme
a že má také sečteny všechny naše vlasy na hlavě.
Pomoz nám, abychom věřili víc tobě
a tvému slovu než slovům, která zasévají strach.
Prosím tě, sejmi z nás a z celé naší společnosti závoj strachu a úzkosti
a dej nám odvahu k důvěře, že se ti nic nevymklo z rukou.
Prosím tě o moudrost, abychom se
dobře rozhodovali každý den a správně jednali.

Pokud máme projít nějakou životní zkouškou,
dej nám, prosím, tu milost, abychom to přijali a nespoleháli
na sebe, svůj rozum a svoje síly.
Odevzdávám se ti, Pane Ježíši,
na další den svého života.
Odevzdávám ti také všechny své drahé
a prosím tě, chraň nás před všemi úklady nepřítelů spásy,
který rozsévá strach a ničí lidské vztahy,
odvádí nás od tebe a od důvěry
ve tvoji prozřetelnost, dobrotu a lásku.
Pošli své svaté anděly,
ať chrání mě i všechny mé blízké od nemoci a nešťastných událostí.
Veď mě, prosím, svým Duchem,
ať mohu přinést pokoj všem, se kterými se setkám.

Amen.